

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 11

נאו לחייך בתורים צוארך בחרוזים

”לחייך נאו בתורים, צוארך בחרוזים”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/11](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/11)

נאו לַחִיךְ בַּתּוֹרִים צוֹאֲרֵךְ בַּחֲרוּזִים. וארז"ל לַחִיךְ הֵם שְׁנֵי לִוְחֹת בַּתּוֹרִים הֵם שְׁנֵי תוֹרוֹת תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב וְתוֹרָה שֶׁבֶּעַל פֶּה. (עֵינֵי רְבוֹת בִּשְׁה"ש) וְלִהְבִּין מֵהוּ בַּתּוֹרִים וְהוּא לִיה לְמִימָה בַּתּוֹרוֹת.

"לַחִיךְ נאו בַּתּוֹרִים, צוֹאֲרֵךְ בַּחֲרוּזִים. "חז"ל אָמְרוּ: "לַחִיךְ" הֵם שְׁנֵי הַלִּוְחוֹת; "בַּתּוֹרִים" הֵן שְׁנֵי תוֹרוֹת, הַתּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב וְהַתּוֹרָה שֶׁבֶּעַל פֶּה (רְאוּ מִדְּרַשׁ רַבָּה עַל שִׁיר הַשִּׁירִים). כַּעַת עֲלִינוּ לִהְבִּין מֵה פִּירוּשׁ "בַּתּוֹרִים": הִרִי הִיָּה צֶרֶךְ לֹמֵר "בַּתּוֹרוֹת".

וְנִקְדִּים לִהְבִּין הַמֶּשֶׁל כַּפְּשׁוּטוֹ כִּי תוֹרִים הֵם תַּכְשִׁיטִין הַנַּעֲשִׂים כַּעֲיֵן רֹאשׁ תוֹר שֶׁהוּא תְּבִנִית מִשׁוּלֵשׁ (עֵי שֶׁבִּכְתָּב דִּפְיָה עֵי"ב) וְהִיָּה דִּרְכוֹ לַעֲשׂוֹת שְׁנֵי תַּכְשִׁיטִין כַּעֲיֵן תוֹרִים לִתֵּת בַּלַּחִיִּים.

נִקְדִּים וְנִבִּין אֶת הַמֶּשֶׁל כַּפְּשׁוּטוֹ. תוֹרִים הֵם תַּכְשִׁיטִים הַעֲשׂוּיִים בְּדַמּוֹת רֹאשׁוֹ שֶׁל תוֹר, כְּלוֹמֵר בְּצוּרַת מִשׁוּלֵשׁ (רְאוּ שֶׁבֶת, דָּף פ"ה ע"ב); וְהִיָּה נִהוּג לַעֲשׂוֹת שְׁנֵי תַּכְשִׁיטִים דְּמוּיֵי תוֹרִים וְלִהְנִיחָם עַל הַלַּחִיִּים.

וְלִהְבִּין הַנִּמְשָׁל מִזֶּה הֵנָּה הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת נִחְלָקִים דֶּרֶךְ כָּלֵל לִגִּי בַּחֲנִינוֹת תּוֹרָה וְעִבּוּדָה וְגַמְי"ח שֶׁהֵם בַּחֲיֵי אִמְרָר (וְכַמְשִׁיל עֵי"פ לְסוֹסְתִי כו').

כְּדִי לִהְבִּין מֵה הַנִּמְשָׁל, הֵנָּה הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת מִתְחַלְקוֹת בְּאוֹפֵן כָּלְלִי לְשִׁלוּשׁ בַּחֲנִינוֹת: תּוֹרָה, עִבּוּדָה וְגַמְיָלוֹת חֲסָדִים, שֶׁהֵן בַּחֲנִינוֹת אֵשׁ, מִים וְרוּחַ (כַּפִּי שֶׁנִּכְתָּב לַעֲיֵל עַל "לְסוֹסְתִי וְגו'").

אֵשׁ מִמָּטָה לְמַעְלָה בַּחֲיֵי עִבּוּדָה כו'. וּמִים הוּא חֲסֵד וְצַדִּיקָה לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפִלִּים לְמַעְלָה לְמָטָה וְהַבְּחִיִּי הַמְּמוֹצָעֵת הִיא הַתּוֹרָה

אֵשׁ, הָעוֹלָה מִלְּמָטָה לְמַעְלָה, הִיא בַּחֲנִינַת הָעִבּוּדָה וְגו'; מִים הֵם חֲסֵד וְצַדִּיקָה, "לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפִלִּים", מִלְּמַעְלָה לְמָטָה; וְהַבְּחִינָה הָאִמְצָעִית הִיא הַתּוֹרָה.

וְהֵנָּה בַּחֲיֵי אִמְרָר הִיא בַּחֲיֵי סְגוּלָּה וְסְגוּלָּה הוּא מִלְּשׁוֹן סְגוּלָּה כְּמוֹ עֲדִי"מ שִׁישׁ עֲנִינִים מִרְפָּאִים בְּדֶרֶךְ רְפוּאָה וְטַבַּע וִישׁ

וְהֵנָּה בַּחֲנִינַת אֵשׁ, מִים וְרוּחַ הִיא בַּחֲנִינַת [הַתְּנוּעָה] סְגוּלָּה, וְסְגוּלָּה הוּא מִלְּשׁוֹן סְגוּלָּה. לְמִשְׁלָל, יֵשׁ דְּבָרִים הַמְּרַפָּאִים בְּאִמְצָעוֹת רְפוּאָה וְטַבַּע, וִישׁ

שהם מרפאים בדרך סגולה שעפ"י דרך הטבע אין דרך להיות רפואה עי"ז אליו ומי"מ יש איזה סגולה בדרך רחוקה ונפלאה במה שאינה מושגת בהשגת והשכלת הרופאים הטבעיים להיות על ידי זה רפואה זו

דברים המרפאים בדרך סגולה: על פי דרך הטבע אין אפשרות שהאדם יתרפא באמצעותם, ואף על פי כן יש בהם סגולה הפועלת בדרך רחוקה ונפלאה, שאינה נתפסת כהכנתם וכשכלם של הרופאים הטבעיים, ובאמצעותה בא הריפוי.

וכן על דרך משל נקראים ישראל עם סגולתו שאותנו בחר ה' שלא כסדר ודרך ההשתלשלות מעילה לעילה

כך גם ישראל נקראים, בדרך משל, "עם סגולתו": ה' בחר בנו שלא לפי סדר ודרך ההשתלשלות, מעילה לעילה; אלא ישראל עלו במחשבה למעלה מסדר ההשתלשלות שמה שנמשך למעלה מסדר ההשתלשלות נק' בשם סגולה

אלא ישראל עלו במחשבה למעלה מסדר ההשתלשלות; ומה שנמשך מלמעלה מסדר ההשתלשלות נקרא בשם סגולה.

(ועיין בזהר ר"פ תרומה דקכ"ו סע"א ח"א פ' נח ס"ה א' ויצא קס"א ב'. ח"ג במדבר קי"ט ב' האזינו דרצ"ח ב'. ועמ"ש מענין סגול סד"ה אסרי לגפן עירה) וכן בחי' אמ"ר הנ"ל נמשך למלה מסדר ההשתלשלות כו'.

(ראו בזהר בתחילת פרשת תרומה, דף קכ"ו סוף ע"א; חלק א, פרשת נח, ס"ה ע"א; ויצא, קס"א ע"ב; חלק ג, במדבר, קי"ט ע"ב; האזינו, דף רצ"ח ע"ב. וראו גם מה שנכתב בעניין הסגול בסוף המאמר המתחיל "אסרי לגפן עירה"). כך גם בחינת אש, מים ורוח שהוזכרה לעיל נמשכת ממעל לסדר ההשתלשלות וכו'.

וגם הם בבחי' נקודת סגול כי ענין סגול היינו שנקודה האמצעית הוא תחת שני הנקודות שכן סדר העבודה תחלה צריך להיות בבחי' אש ממטה למעלה כו'.

גם הם בצורת הניקוד סגול, שכן עניינו של הסגול הוא שהנקודה האמצעית נמצאת מתחת לשתי הנקודות. כך הוא גם סדר העבודה: תחילה עליה להיות בבחינת אש, מלמטה למעלה וכו';

ואח"כ אם רץ לבך שוב לאחד להיות המשכות מלמעלה למטה בבחינת צדקה וגמ"ח להחיות רוח שפלים כו' והתורה היא בחי' ממוצעת

ואחר כך, "אם רץ לבך שוב לאחד", כדי שתהיה המשכה מלמעלה למטה, בבחינת צדקה וגמילות חסדים, "להחיות רוח שפלים" וכו'. והתורה היא המדרגה הממוצעת,

דהיינו שהוא להיות למעלה ולמטה שוין כמ"ש ולא תחללו את שם קדשי פי' שלא לעשות חלל והפסק להשראת שם קדשו שיהיה גם למטה כסא ומכון לשבתו ית'

כלומר, שתפקידה הוא להביא לכך שהמעלה והמטה יהיו שווים, ככתוב: "ולא תחללו את שם קדשי". פירוש הדבר הוא שלא לעשות חלל והפסק להשראת שם קדשו, כדי שגם למטה יהיה כסא ומקום קבוע לשבתו יתברך,

כמו למעלה (וכמ"ש בפ' ראה סד"ה כי תשמע בקול כו' לעשות הישר כו' ע"ש ובפ' יתרו סד"ה משה ידבר והאלקים יעננו כו' ועמ"ש בד"ה ביום השמיני עצרת בפ"י ואמת ה' לעולם. ואמת זו תורה)

כמו למעלה. (כמו שכתוב בפרשת ראה, בסוף המאמר המתחיל "כי תשמע בקול וגו' לעשות הישר וגו'", עיינו שם; ובפרשת יתרו, בסוף המאמר המתחיל "משה ידבר והאלקים יעננו וגו'". וראו גם מה שנכתב במאמר המתחיל "ביום השמיני עצרת" בפירוש "ואמת ה' לעולם". ו"אמת" זו היא תורה.)

והיינו ע"י עסק התורה כי הלומד דבר הלכה הוא רק שנמשך אחר התנאים והאמוראים כמו ר' אליעזר אומר ב"ש אומרים.

והדבר נעשה באמצעות העיסוק בתורה: שהרי מי שלומד עניין הלכתי אינו אלא נמשך אחר דברי התנאים והאמוראים, כגון "רבי אליעזר אומר", "בית שמאי אומרים".

וגם לפעמים לומד במסכת שאין צריך לה כלל למעשה אלא עיקר כוונת הלימוד כדי להיות ואשים דברי בפ"ך שדבר ה' זו הלכה היא המדבר בפ"ך

ולפעמים הוא לומד גם מסכת שאינה נחוצה כלל למעשה; עיקר כוונת הלימוד הוא לקיים את "ואשים דברי בפ"ך", כך ש"דבר ה' זו הלכה" הוא המדבר בפ"ך.

וצריך לעשות פיו כלי ומכון להיות בחינת ביטול לדבר ה' וזהו בחינת סגול שתי נקודות שוות והשלישית ממוצ' ע' תחת יהם.

עליו לעשות את פיו כלי ומקום קבוע, להיות בבחינת ביטול לדבר ה'. וזהו בחינת הסגול: שתי נקודות שוות, והנקודה השלישית, האמצעית, מתחתיהן.

2 והנה כל זה הוא בסדר העבודה שלמטה באדם. אבל הנה באתערותא דלתתא הוא אתערותא דלעילא שם נעשה שלש בחי' נקודות הנ"ל בבחי' סגולתא שהנקודה אמצעית היא למעלה עומדת על גבי שתי הנקודות.

כל זה הוא בסדר העבודה שמלמטה, אצל האדם. אולם כאשר אתערותא דלתתא מעוררת אתערותא דלעילא, שלוש הנקודות שנזכרו לעיל נעשות שם בבחינת סגולתא, שבה הנקודה האמצעית נמצאת למעלה ועומדת מעל שתי הנקודות.

שממטה למעלה בעבודת האדם הנה הנקודה אמצעית היא האחרונה שמתחלה צריך להיות סדר העבודה ממטה למעלה כו'. ואח"כ המשכה כו'.

שכן בעבודת האדם, כשהתנועה היא מלמטה למעלה, הנקודה האמצעית היא האחרונה: תחילה צריך להיות סדר העבודה מלמטה למעלה וכו', ואחר כך המשכה וכו';

ואחר כך יכול לבא ולעלות ולהגיע למדרגת בחינת ביטול דבחינת ולא תחללו כו'. אבל מלמעלה למטה באתערותא דלעילא שם בחינת נקודה אמצעית היא בעצם וראשונה:

ורק לאחר מכן הוא יכול לבוא, לעלות ולהגיע למדרגת בחינת הביטול של "ולא תחללו" וכו'. אולם מלמעלה למטה, באתערותא דלעילא, בחינת הנקודה האמצעית היא ראשונה ועיקרית:

3 ב והנה כתיב תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף. (ע' רבות נשא ס"פ י"ג) פ"י שבחי' סגול זה הוא בבחי' נקודות הוא בבחי' כסף בחי' אהבה של קרירות

2. והנה נאמר: "תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף" (ראו מדרש רבה, נשא, סוף פרק י"ג). פירוש הדברים: בחינת הסגול, כשהיא בצורת נקודות, היא בבחינת כסף — בחינת אהבה קרירה.

אבל בבחי' ומעלת הזהב על הכסף שהוא בבחי' רשפי אש וכו' נעשה נקודות אלו בחי' תורים כמו ראש תור בגמרא בחינת משולש

אך בבחינת הזהב ובמעלתו על הכסף — שהיא בבחינת "רשפי אש" וכו' — נקודות אלו נעשות בבחינת תורים, כמו "ראש תור" שבגמרא, צורת משולש;

דהיינו להמשיך קוין לנקודות אלו כי בהיותן נקודות הם כמו ענינים נפרדים להיות תחלה ממטה למעלה רשפי אש כו' ואח"כ מים כו'.

כלומר, להמשיך קווים אל הנקודות האלה. כל עוד הן נקודות, הן דומות לעניינים נפרדים: תחילה, מלמטה למעלה, "רשפי אש" וכו', ואחר כך מים וכו'.

והיינו בהיות האהבה בקרירות הם ענפין מתפרדין כו' אבל בהתלהבות והתלהטות האהבה הנה נעשו בבחינת התכללות זו בזו.

כלומר, כשהאהבה קרירה, אלה "ענפים מתפרדים" וכו'; אך כשהאהבה לוחטת ובווערת, הם נעשים כלולים זה בזה.

ועל זה נאמר והחוט המשולש כו' [ועיין מענין תורי זהב בפ' נשא (קמ"ג סע"ב ודקמ"ב סע"א) בענין מי זהב (קל"ה ב')].

ועל כך נאמר: "והחוט המשולש" וכו'. [ראו בענין תורי זהב בפרשת נשא (קמ"ג סע"ב ודקמ"ב סע"א), בענין מי זהב (קל"ה ב')];

ובפ' האזינו (דרצ"ב סע"א) תולדות (קמ"ה ב') בענין הנחמדים מזהב בפ' נח (ע"א ב') ויחי (רמ"ז א').

ובפרשת האזינו (דרצ"ב סע"א), תולדות (קמ"ה ב'); בענין "הנחמדים מזהב" בפרשת נח (ע"א ב') [ובפרשת ויחי (רמ"ז א')];

ור"פ קרח. האזינו (רצ"ה ב'). ובפ' תרומה (קמ"ח א') דודאי זהב סליק יתיר כו' הובא בפרדס ש"י פ"ג ועמ"ש מענין האהבה שבהתלהטות

וראש פרשת קרח; האזינו (רצ"ה ב'); ובפרשת תרומה (קמ"ח א'): "ודאי זהב סליק יתיר" וכו', הובא בפרדס שער יי פרק ג'. וראו מה שנתבאר בענין האהבה הבוערת,

שהיא בחינת כמעלת הזהב בד"ה ועשית ציץ זהב טהור ובד"ה ויושט הלך לאסתר את שרכיט הזהב ובפ' מקץ בד"ה כי עמך מקור חיים ובפ' בהעלותך בד"ה ראיתי

שהיא בדומה למעלת הזהב, בד"ה "ועשית ציץ זהב טהור" ובד"ה "ויושט המלך לאסתר את שרכיט הזהב", ובפרשת מקץ בד"ה "כי עמך מקור חיים", ובפרשת בהעלותך בד"ה "ראיתי",

והנה מנורת זהב ובפ' בהר בד"ה כי תבאו כו' ושבת הארץ ובפ' שלח ע"פ והיה לכם לציצית ובפ' תשא ע"פ שמאלו תחת לראשי ובסי ש"ב פ"נ.

"והנה מנורת זהב"; ובפרשת בהר, במאמר המתחיל "כי תבואו וגו' ושבת הארץ"; ובפרשת שלח, על הפסוק "והיה לכם לציצית"; ובפרשת כי תשא, על הפסוק "שמאלו תחת לראשי"; ובספר של בינונים, פרק נ'.

ומענין התכללות המדות בפ' תולדות בביאור ע"פ מים רבים בענין רבקה של שלש בקר כו' ובביאור ע"פ וקבל היהודים בסופו ובפ' ואתחנן ע"פ וידעת היום.

ועל עניין התכללות המדות זו בזו: בפרשת תולדות, בביאור על "מים רבים", בעניין רבקה — רבקה של בקר, שלושה שלושה וכו'; בביאור על "וקבל היהודים", בסופו; ובפרשת ואתחנן, על "וידעת היום".

ומ"ש בסמוך בענין ב' תורים ב' תורות כו' י"ל שהן עצמן בחי' זו"נ כשהן בהתכללות ועמ"ש סדי"ה כי ההרים ימושו בענין ואגודתו על ארץ כו'

ולענין מה שנכתב סמוך לכך על שני תורים, שתי תורות וכו', אפשר לומר שהם עצמם בחינת ז"א ונוקבא כשהם בהתכללות זה בזה. וראו מה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "כי ההרים ימושו", בענין "ואגודתו על ארץ" וכו'.

ואגודתו היינו ג"כ בחינת התכללות וע' עוד מענין תורי זהב בזח"א בראשית (דף א' ע"ב) וירא (צ"ז ב') ע"פ וקול התור ויקרא (דף ד' ע"ב)

"ואגודתו" היא גם כן בחינת התכללות. וראו עוד בענין תורי זהב בזוהר, חלק א, בראשית (דף א' ע"ב), וירא (צ"ז ע"ב), על "וקול התור", [וכן] ויקרא (דף ד' ע"ב).

והנה כמו שבחי' נקודת סגול הם ב' בחי' סגול וסגולתא דהיינו ממטה למעלה וממעלה למטה כן בבחי' תורים הם ג"כ ב' תורים ממטה למעלה וממעלה למטה והם ב' בחי' תורות תשב"כ ותשב"ע

והנה, כשם שלבחינת נקודות הסגול יש שתי בחינות — סגול וסגולתא, כלומר מלמטה למעלה ומלמעלה למטה — כך גם בבחינת התורים יש שני תורים, מלמטה למעלה ומלמעלה למטה; והם שתי בחינות התורה: תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

וזהו נעוו לחייך בתורים כו' פי' לחייך לחי עליון ולחי התחתון מקום מוצא הבל הדיבור

וזהו פירוש "נאוו לחייך בתורים" וכו': "לחייך" פירושו הלחי העליונה והלחי התחתונה, מקום מוצא הבל הדיבור.

כי הבלא סליק לעילא כו' בחי' גבורות והסתלקות הוא בחי' רשפי אש מעלת הזהב על הכסף

כי "ההבל עולה למעלה" וכו': בחינת הגבורות וההסתלקות היא בחינת "רשפי אש", מעלת הזהב על הכסף.

(ועמ"ש בפ' אחרי בד"ה כי ביום הזה יכפר הבל הלב אותיות להב כו' וגם הוא כלול מכל ג' בחי' אמ"ר

ועמ"ש הרמ"ז פ' פנחס) (דרט"ו) בד"ה האי אומאה בענין אמ"ר מעלת האהבה כו'

(וראו מה שנכתב בפרשת אחרי, במאמר המתחיל "כי ביום הזה יכפר", בעניין "הבל הלב": אותיות הבל הן אותיות להב וכו'; וגם הוא כלול מכל שלוש הכינות — אש, מים ורוח. וראו מה שכתב הרמ"ז בפרשת פנחס) (דף רט"ו), במאמר המתחיל "האי אומאה", בענין אש, מים ורוח. [מעלת האהבה] הני"ל וכו',

הַנִּיל נַעֲשֶׂה וְנִמְשֶׁךְ בַּחֲיֵי תּוֹרִים לְבַחֲנִית נְקוּדוֹת אֵלּוּ וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם קוּיִן בַּהֲתַכְלָלוֹת הַנְּקוּדוֹת זֶז בּוֹ וְכֹל זֶה בְּבַחֲיֵי לַחֲיִים שֶׁהוּא מִקּוֹם מוֹ צֵא הַבֵּל הַדִּיבּוֹר כּוֹי

הַנִּיל, נַעֲשִׂית וְנִמְשַׁכֶּת בַּחֲנִית תּוֹרִים לְנְקוּדוֹת אֵלּוּ, וּמֵהֶן נַעֲשִׂים קוּיִים בְּאַמְצָעוֹת הַתַּכְלָלוֹת הַנְּקוּדוֹת זֶז בּוֹ. וְכֹל זֶה בְּבַחֲנִית הַלַּחֲיִים, שֶׁהֵן מִקּוֹם מוֹצֵא הַבֵּל הַדִּיבּוֹר וְכּוֹי,

כִּי הַבֵּל סִלִּיק לַעֲיִלָּא (עַמִּיִּשׁ מַעֲנִין הַבֵּל הַדִּיבּוֹר בַּדִּיָּה בְיוֹם הַשְּׁמַעִיָּצ וְעִי בַעֲיִח שַׁעַר הָעֵקוּדִים פִּיָּא וְעִי בּוֹחִיָּג בַּפִּי תּוֹרִיעַ מִיָּז בִּי חִיָּב שְׁמוֹת גִּי אִי וּבִמְקִיָּמ שֵׁם):

כִּי "הַהַבֵּל עוֹלָה לַמַּעֲלָה". (רְאוּ מָה שֶׁנִּכְתַּב עַל עֲנִיִּין הַבֵּל הַדִּיבּוֹר בְּמֵאמֶר הַפּוֹתַח בְּמִילִים "בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתִּי; וְרְאוּ עֵץ חַיִּים, שַׁעַר הָעֵקוּדִים, פֶּרֶק אִי; וְרְאוּ זֹהָר, חֶלֶק גִּי, פֶּרֶשֶׁת תּוֹרִיעַ, מִז עִיָּב; חֶלֶק בִּי, שְׁמוֹת, גִּי עִיָּא; וּמִקְדָּשׁ מֶלֶךְ שֵׁם).

5 ג אַבֵּל צוֹאֵרֶךְ בַּחֲרוּזִים הוּא בַּחֲיֵי אַבְנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת מוֹפְרָדִים וְקְבוּעִים וְתַלּוּיִים בַּחוּט שֶׁהַחוּט נִכְנָס בָּהֶם וּמַחְבֵּרָם שְׁלֵא יִתְפַּרְדּוּ.

3. אַבֵּל "צוֹאֵרֶךְ בַּחֲרוּזִים" הוּא בַּחֲנִית אַבְנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת נִפְרָדוֹת, מְשׁוּבָצוֹת וְתַלּוּיּוֹת עַל חוּט; הַחוּט עוֹבֵר בְּתוֹכָן וּמַחְבֵּר אוֹתָן, כְּדִי שְׁלֵא יִתְפַּרְדּוּ.

וְכַךְ עַדִּיָּמ נִמְשֶׁךְ הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב יוֹד עֲקֵב הוּא מִדְּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב בַּחֲיֵי חוּט מִבְּרִיחַ מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה כַּךְ גַּם, בְּדֶרֶךְ מִשְׁל, נִמְשַׁכֶּת [בַּחֲנִית] "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב": [יַעֲקֹב הוּא] יוֹד יַעֲקֹב, וּמִדְּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הִיא בַּחֲנִית חוּט הַמִּבְּרִיחַ מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה.

(עַמִּיִּשׁ מַעֲנִין זֶה דִּיעֲקֵב בַּפִּי צוֹ בַּדִּיָּה וְהִיא אֹר הַלְּבָנָה כּוֹי וּבַדִּיָּה מִשְׁמַח חֲתָן כּוֹי וְעִי בּוֹהֵר סִיָּפ תְּרוּמָה קַעֲיָה בִּי)

(רְאוּ מָה שֶׁנִּכְתַּב בְּעֲנִיִּין זֶה שֶׁל יַעֲקֹב בְּפֶרֶשֶׁת צוֹ, בְּדִיבּוֹר הַמִּתְחִיל "וְהִיא אֹר הַלְּבָנָה כּוֹי", וּבְדִיבּוֹר הַמִּתְחִיל "מִשְׁמַח חֲתָן כּוֹי"; וְרְאוּ בּוֹהֵר סוֹף פֶּרֶשֶׁת תְּרוּמָה, קַעֲיָה עִיָּב),

דְּהִיָּינוּ אֶפִּילוֹ בְּבַחֲיֵי קֶצֶה אַחֲרוֹן שֶׁהוּא רַחוּק מִקֶּצֶה הָרִאשׁוֹן לְגַמְרִי דְּהִיָּינוּ בַּחֲיֵי עֵלְמָא דְּפֶרֶדָּא דְּבָרִים זָרִים וְנִפְרָדִים כּוֹי

כְּלוּמֵר, אֶפִּילוֹ בְּבַחֲנִית הַקֶּצֶה הָאֲחֵרֹן, שֶׁרַחוּק לַחְלוּטִין מִן הַקֶּצֶה הָרִאשׁוֹן — הִיָּינוּ בַּחֲנִית עוֹלָם הַפִּירוּד, דְּבָרִים זָרִים וְנִפְרָדִים כּוֹי,

ונמשך קול והמשכה עליונה מלמעלה שיתחברו ויטייחדו גם הם ליחודו ית'. וזהו ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו כו' כי הוא יתברך מקומו של עולם

נמשכים קול והמשכה עליונה מלמעלה, כדי שגם הם יתחברו ויטייחדו ביחודו ית'. וזהו [פירוש] "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו כו'": כי הוא ית' "מקומו של עולם",

כמאמר ברוך המקום בחינת ממכ"ע ואבנים הם בחינת אותיות שנפלו בשבירת הכלים ויעקב הוא המביאן ומעלה אותם למעלה בבחינת מראשותיו (ועמ"ש מענין זה ר"פ ויצא בד"ה ושבתי בשלום כו').

כמאמר "ברוך המקום", בחינת ממלא כל עלמין. והאבנים הן בחינת האותיות שנפלו בשבירת הכלים; ויעקב הוא המביא אותן ומעלה אותן למעלה, לבחינת "מראשותיו". (וראו מה שנכתב בעניין זה בתחילת פרשת ויצא, בדיבור המתחיל "ושבתי בשלום כו").

וכשם שבמשל החרוזים מאבנים טובות שהם נקובים וחלולים כך צריך לעשות מקום חלל כמ"ש ולבי חלל בקרבי להיות כלי ריקן מחזיק המשכות אור א"ס ב"ה שאין אור א"ס ב"ה שורה ומתגלה

וכשם שבמשל החרוזים, האבנים הטובות מושחלות על חוט והן נקובות וחלולות, כך צריך לעשות מקום חלול, כמו שנאמר "ולבי חלל בקרבי", כדי להיות כלי ריקן המחזיק את המשכות אור אין סוף. שהרי אור אין סוף אינו שורה ומתגלה

אלא במי שבטל אליו במציאות לגמרי בבחינת אין ממש שלא יהיה תופס מקום כלל ליש ודבר.

אלא במי שבטל אליו במציאות לגמרי, בבחינת אין ממש, כך שאינו תופס כלל מקום כיש וכדבר.

6 וכדי להיות ביטול זה הוא על ידי בחינת קול יעקב שהקול מעורר הכוונה והכוונה אינו מחשבה לבדה כ"א להיות מכוון כו'.

כדי שביטול זה יגיע לידי ביטוי, הדבר נעשה באמצעות בחינת "קול יעקב": הקול מעורר את הכוונה, והכוונה אינה מחשבה בלבד, אלא להיות מכוון וכן הלאה.

וכך בחי' כנ"י נקרא כוונה ע"ש שצריך לכוון את לבו לגבי א"ס ב"ה בבחינת ביטול כו'

כך גם בחינת כנסת ישראל נקראת כוונה, משום שעל האדם לכוון את לבו כלפי אין סוף ברוך הוא, במצב של ביטול וכן הלאה,

שיהיה מכוון נגד בחינת אין ערוך לך כו' שיהיה נתפס במוחו ולבו כי אין עוד מלבדו.

כך שיהיה מכוון כלפי הבחינה של "אין ערוך לך" וכן הלאה, וייקלטו במוחו ובלבו הדברים שאין עוד מלבדו.

7 וְזֶה עֵינֵן שִׁיכוּנוֹ אֶת לִבָּם שֶׁבְּמִשְׁנֵה רַפְיָה דְּבִרְכוֹת הֵינּוּ כְּאִדָּם הַמְּכוּיֵן לְזֶרֶק חִיצוֹ בַּמָּקוֹם יָדוּעַ כִּךְ תִּהְיֶה כּוֹונַת הַנֶּפֶשׁ לְצִאת

זֶהוּ פִּירוּשׁ "שִׁיכוּנוֹ אֶת לִבָּם" בְּמִשְׁנֵה שֶׁבְּרָאשׁ פֶּרֶק ה' בְּבִרְכוֹת: כְּלוֹמֵר, כִּשֶּׁם שֶׁאִדָּם מְכוּיֵן לִירוֹת אֶת חֲצוֹ לַעֲבֹר מִקּוֹם מְסוּיָם, כִּךְ צְרִיכָה כּוֹונַת הַנֶּפֶשׁ לִהְיוֹת לְצִאת

מִנִּרְתָּקָה וּלְהִשְׁתַּפֵּךְ אֶל חֵיק אֲבִיהַ בְּבַחֲי בִּיטוֹל בְּמִצִּיאוֹת וּלְהִתְכַּלֵּל בַּמִּקּוֹרָה מִקּוֹר הַחַיִּים מִקּוֹר הַתַּעֲנוּגִים אֶל חֵיק אֲבִיהַ, בְּמִצַּב שֶׁל בִּיטוֹל בְּמִצִּיאוֹת, וּלְהִיכַלֵּל בַּמִּקּוֹרָה, מִקּוֹר הַחַיִּים, מִקּוֹר הַתַּעֲנוּגִים, אֶל חֵיק אֲבִיהַ, כִּדִּי שְׂאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ יִשְׂרָאֵל וּתִתְגַּלֵּה בְּנִפְשׁוֹ.

כִּי אֵין אֶל חֵיק אֲבִיהַ, בְּמִצַּב שֶׁל בִּיטוֹל בְּמִצִּיאוֹת, וּלְהִיכַלֵּל בַּמִּקּוֹרָה, מִקּוֹר הַחַיִּים, מִקּוֹר הַתַּעֲנוּגִים, אֶל חֵיק אֲבִיהַ, כִּדִּי שְׂאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ יִשְׂרָאֵל וּתִתְגַּלֵּה בְּנִפְשׁוֹ.

כִּי אֵין אֶל חֵיק אֲבִיהַ, בְּמִצַּב שֶׁל בִּיטוֹל אֶל חֵיק אֲבִיהַ, כִּדִּי שְׂאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ יִשְׂרָאֵל וּתִתְגַּלֵּה בְּנִפְשׁוֹ.

כִּי אֵין אֶל חֵיק אֲבִיהַ, בְּמִצַּב שֶׁל בִּיטוֹל אֶל חֵיק אֲבִיהַ, כִּדִּי שְׂאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא מִמֶּשׁ יִשְׂרָאֵל וּתִתְגַּלֵּה בְּנִפְשׁוֹ.

(וְעַמִּי"שׁ בְּדִי"ה לֹא הִבִּיט אֶן בֵּיעֶקֶב מִצִּוֹת צְרִיכוֹת כּוֹונָה וּמִי"שׁ בְּדִי"ה וּשְׁמִתִּי כִּדְכֹד בְּפִי וּשְׁעָרֶיךָ לְאֲבִנִי אֶקְדַּח וְכֹל גְּבוּלְךָ לְאֲבִנִי חִפְצִי)

(רְאוּ מָה שֶׁכָּתוּב בְּמֵאמֶר הַמִּתְחִיל "לֹא הִבִּיט אֶן בֵּיעֶקֶב" בְּעֵינֵי הַעִיִּקְרוֹן שֶׁמִּצִּוֹת צְרִיכוֹת כּוֹונָה; וּמָה שֶׁכָּתוּב בְּמֵאמֶר הַמִּתְחִיל "וּשְׁמִתִּי כִּדְכֹד" בְּפִירוּשׁ "וּשְׁעָרֶיךָ לְאֲבִנִי אֶקְדַּח וְכֹל גְּבוּלְךָ לְאֲבִנִי חִפְצִי"),

כִּדִּי שִׁיכְנוֹס בָּהֶם הַחוּט הַמַּחְבֵּר וְכִךְ הוּא עַד"מ בַּחֲנִינָה בִּיטוֹל הַנִּי"ל לִהְיוֹת בְּבַחֲנִינָה וְלִב חֵלֶל בְּקִרְבִּי שֶׁהוּא בַּחֲי כִּלִּי רִיקָן.

כִּדִּי שֶׁהַחוּט הַמַּחְבֵּר אוֹתֵן יוֹכֵל לְהִיכְנֹס בָּהֶן. וְכִךְ, עַל דֶּרֶךְ מִשְׁל, הִיא בַּחֲנִינָה הַבִּיטוֹל הָאִמּוּרָה — לִהְיוֹת בְּבַחֲנִינָה "וְלִב חֵלֶל בְּקִרְבִּי", שֶׁהִיא בַּחֲנִינָה כִּלִּי רִיקָן.

וְזֶהוּ מִי"שׁ הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב. וְהִנֵּה קוֹל הָרָאשׁוֹן חֹסֵר וִי"ו שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה תַּפְלָה וְהַעֲלָאָה מִמַּטָּה לְמַעְלָה לִהְיוֹת כְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְזֶהוּ פִּירוּשׁ הַכְּתוּב: "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב". וְהִנֵּה, הַיְּקוֹל" הָרָאשׁוֹן כְּתוּב בְּלִי וִי"ו; וְזֶהוּ בַּחֲנִינָה הַתַּפְּלִיָּה וְהַעֲלִיָּה מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה, לִהְיוֹת "כְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל".

אך אִיא להיות העלאה זו בלתי על ידי המשכה בחינת קול העליון מלמעלה למטה. וכמִיש במִיא עִפּ הקל קול יעקב ועדִיז איתא בזהר בשלח

אך אי אפשר שתהיה עלייה זו בלי המשכה, בחינת הקול העליון מלמעלה למטה. וכמו שכתוב במקום אחר על הפסוק "הקל קול יעקב"; ועל דרך זה נאמר בזהר, פרשת בשלח

(דף נ' ע"א) בתוספתא עד לא אשתקע אורא דכיא ולא נהיר א בנין נקיבן הוו סתימאן.

(דף נ' ע"א), בתוספתא: "עד לא אשתקע אורא דכיא ולא נהיר, אבנין נקיבן הוו סתימאן" — לפני שהאוויר הטהור שקע והאיר, האבנים המנוקבות היו סתומות.

שצִיל המשכה בתחלה מבחי אורא דכיא שעִיז יהיו האבנין נקיבן והוא בחי המשכת מִיד לעורר המִין דבִין אבן א' בן וכו'.

תחילה צריכה להיות המשכה מבחינת "אוויר טהור", שעל ידה האבנים נעשות נקובות. זו בחינת המשכת מים זכריים (מִין דוכרין), כדי לעורר את המים הנקביים (מִין נוקבין) של [שם] בִין: אבן מורכבת מאות א' [ומאותיות] בִין וכו'.

וזהו ענין הקול וההמשכה מלמעלה לעורר הקול שמלמטה למעלה והכוונה כו'. והקול הב' דיעקב המלא ויִיו הוא בחי בריח התיכון שמבריח מן הקצה אל הקצה

זהו ענין הקול וההמשכה מלמעלה, כדי לעורר את הקול [העולה] מלמטה למעלה, ואת הכוונה וכו'. וה"קול" השני של יעקב, כשהוא נכתב במילואו באות ו', הוא בחינת הבריח התיכון, ש"מבריח מן הקצה אל הקצה",

והוא בחינת חוט הנכנס בתוכם לחברם שיהיו לאחדים שהחוט הוא בחינת המבריח מן הקצה אל הקצה שיהיה בחי אִני ה' לא שניתי ואני ראשון ואני אחרון בשוה

והוא בחינת החוט הנכנס בתוכם ומחבר אותם, כדי שיהיו לאחדים. החוט הוא בחינת הדבר ה"מבריח מן הקצה אל הקצה", כדי שתהיה בחינת "אני ה' לא שניתי" ו"אני ראשון ואני אחרון" בשווה.

(והוא בחי תורה וכנִיל ממִיש עִפּ כי תשמע בקול כו' לעשות הישר כו' והיינו שהתורה היא פנימית רצונו וחכמתו יתברך והוא וחכמתו ורצונו הכל אחד וזהו בחינת החוט הנכנס לתוך האבנים לחברם כו' ועמִיש סדִיה ויקח קרח בענין בן פורת יוסף).

(וזו בחינת התורה, כמבואר לעיל מן הנאמר על הפסוק "כי תשמע בקול וגו' לעשות הישר וגו'": התורה היא פנימיות רצונו וחכמתו יתברך, והוא, חכמתו ורצונו — הכול אחד. זוהי בחינת החוט הנכנס לתוך האבנים ומחבר אותן וכו'. ועיין במה שנתבאר בסוף המאמר המתחיל "ויקח קרח", בענין "בן פורת יוסף").

וזהו כה אמר הוי' מלך ישראל וגואלו ה' צבאות אני ראשון ואני אחרון. כי מלך ישראל הוא בחי' מלכותו ית' השוכן ומתלבש בתחתונים בהשתלשלות וירידת המדרגות מאור א"ס.

וזהו [פירוש] "כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו ה' צבאות אני ראשון ואני אחרון". "מלך ישראל" הוא בחינת מלכותו יתברך, השוכנת ומתלבשת בתחתונים כאמצעות השתלשלות וירידת המדרגות מאור אין סוף.

וגואלו של מלך פ"י שיגאול ויפדה מדת מלכותו ית' מהתלבשות בק"נ ולהיות בבחינת את השמים ואת הארץ אני מלא בבחינת שמים ובבחינת ארץ בשוה להיות הגילוי למטה

ו"גואלו" של המלך פירושו שיגאל ויפדה את מידת מלכותו יתברך מהתלבשותה בקליפת נוגה, ותהיה במצב של "את השמים ואת הארץ אני מלא" — בשמים ובארץ בשווה, כך שהגילוי למטה יהיה

כמו למעלה ואז אני ראשון ואני אחרון בשוה (ועמ"ש בד"ה ששים המה מלכות בענין ומשם יפרד כו' מפלגא דלעילא כו' אכן על ידי זורע צדקות נמשך מצמיח ישועות להיות הגילוי למטה כמו למעלה.

כמו למעלה; ואז [מתקיים] "אני ראשון ואני אחרון" בשווה. (ועיין במה שנתבאר במאמר המתחיל "ששים המה מלכות", בעניין "ומשם יפרד וגו'", "מפלגא דלעילא וגו'"; אך על ידי "זורע צדקות" נמשכת בחינת "מצמיח ישועות", כך שהגילוי למטה יהיה כמו למעלה).

וזהו ענין אני ראשון ואני אחרון בשוה כו'. ועיין בפרדס בעה"כ ערך גאולה בענין וגאלתיך אנכי ועיין ר"פ (ויגש) (דרי"ה ע"ב)

וזהו ענין "אני ראשון ואני אחרון" בשווה וכו'. ועיין בפרדס, בערכי הכינויים, בערך "גאולה", בענין "וגאלתיך אנכי"; ועיין בתחילת פרשת ויגש) (דף ר"ה ע"ב),

גבי אין מפסיקין בין גאולה לתפלה כמה דלא מפסיקין בין תש"י לתש"ר והארה והמשכה זו להיות בבחינת אני ראשון ואני אחרון בשוה תלוי בישראל עם קרובו וכמ"ש במצות אשר יעשה אותם האדם שהאדם עושה אותם למצות.

לענין "אין מפסיקין בין גאולה לתפלה, כשם שאין מפסיקים בין תפילין של יד לתפילין של ראש". והנה, הארה והמשכה זו, שתהיה בבחינת "אני ראשון ואני אחרון" בשווה, תלויות בישראל, "עם קרובו", וכמו שכתוב על המצוות: "אשר יעשה אותם האדם" — כלומר, האדם עושה אותן למצוות.

כי הנה המשכיל יבין דענין הנ"ל ויקח מאבני המקום כו' שייך גם כן בתורה ומצות

כי המשכיל יבין שהענין הנזכר לעיל, "ויקח מאבני המקום וגו'", שייך גם לתורה ולמצוות,

שהם מלובשים בעניינים גשמיים ונקרא בחינת אבני המקום בחינת אותיות וישכ"ב י"ש כ"ב הם נובלות חכמה שלמעלה וכדי להיות בהם בחי' גילוי הארת אור א"ס ב"ה מחכמה עילאה

המלובשות בעניינים גשמיים ונקראות בחינת "אבני המקום" — בחינת האותיות. ו"וישכב" נקרא י"ש כ"ב: יש עשרים ושתיים; אלו הן "נובלות חכמה שלמעלה". וכדי שתהיה בהן בחינת גילוי הארה מאור אין סוף ברוך הוא, מחכמה עילאה,

וגם להיות הארת אור א"ס ב"ה בחכמה (ובחסד) מבחינת כי חפץ חסד הוא (עמ"ש בד"ה לסוסתי גבי כי אמרתי עולם חסד יבנה).

וכן שתהיה הארה מאור אין סוף ברוך הוא בחכמה (ובחסד), מבחינת "כי חפץ חסד הוא" (ראו מה שכתוב במאמר המתחיל "לסוסתי", בעניין "כי אמרתי עולם חסד יבנה"),

הנה הארתם והמשכתם הוא על ידי ישראל כמ"ש אשר יעשה אותם האדם וחי בהם וכתוב ועשיתם אתם שישראל עושים אותם להמצות כנ"ל (ועמ"ש בד"ה תורה צוה לנו משה כו') והיינו ע"י רוח אייתי רוח.

הארתן והמשכתן נעשות באמצעות ישראל, כמו שכתוב: "אשר יעשה אותם האדם וחי בהם", וכן כתוב: "ועשיתם אותם" — כלומר, ישראל עושים אותן למצוות, כנזכר לעיל (וראו מה שכתוב במאמר המתחיל "תורה צוה לנו משה וגו'"). היינו באמצעות "רוח אייתי רוח" — רוח מביאה רוח.

והכח הזה לישראל הוא בחינת קול והמשכה עליונה מבחינת אריה ישאג כמ"ש במ"א להיות רוח אייתי רוח ואח"כ הקול הבי

הכוח הזה שניתן לישראל הוא בחינת קול והמשכה עליונה מבחינת "אריה ישאג", כפי שכתוב במקום אחר, כדי שתהיה "רוח מביאה רוח"; ולאחר מכן בא הקול השני,

להיות המשכה באמשיך רוח שיהיה הארת אור א"ס ב"ה שורה ומתגלה בת"ת ומצות בחי' אני הוי' לא שנת ולמעלה ולמטה שוין והוא בחינת חוט המחברם

כדי שתהיה המשכה, בבחינת "ואמשיך רוח", כך שהארה מאור אין סוף ברוך הוא תשרה ותתגלה בתורה ובמצוות: בחינת "אני הוי' לא שנית", שבה למעלה ולמטה שווים. וזוהי בחינת החוט המחבר ביניהם.

וְזֶהוּ כַּחוּט הַשְּׁנִי שֶׁפִּתּוּתִיךְ וּמִדְּבַרְךְ נֶאֱוָה (פִּי מִדְּבַרְךְ הֵינּוּ הַדְּבָר בְּדִית וּכְמִישׁ בּוֹחִיא כִּפִּי וִיחִי) (דְּרַמִּי עִ"ב) וְנִקְרָא גִי"כ אִמְרֵי שֹׁפָר כּוֹי עִ"שׁ.

וְזֶהוּ "כַּחוּט הַשְּׁנִי שֶׁפִּתּוּתִיךְ וּמִדְּבַרְךְ נֶאֱוָה" (פִּירוּשׁ "מִדְּבַרְךְ" הוּא הַדִּיבּוּר בַּדְּבָרִי תּוֹרָה, וְכִמוּ שֶׁכָּתוּב בּוֹהֵר חֶלֶק אַ בְּפִרְשֵׁת וִיחִי, דָּף רַמִּי עִ"ב), וְהוּא נִקְרָא גַם "אִמְרֵי שֹׁפָר וְגוֹי"; רֹאוּ שֵׁם.

אֵךְ בַּעֲנִין כַּחוּט הַשְּׁנִי צִ"ע דֶּהֱנָה אֵיתָא בְּזֶהֱר וִיקְרָא (דְּכִ"ג בִּי וְדִכִּה סַעִיא וְעִ"ב) שְׁעִי עֶסֶק הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ עֲלֵיו חוּט שֶׁל חֶסֶד עִ"שׁ וּכְמִישׁ בַּגְּמָרָא.

אוּלַם בַּעֲנִיין "כַּחוּט הַשְּׁנִי" הַדְּבָר טַעוֹן עִיוֹן. שֶׁהָרִי נֶאֱמַר בּוֹהֵר וִיקְרָא (דָּף כִּ"ג עִ"ב, וְדָף כִּ"ה עִ"א בְּסוּפּוֹ וְעִ"ב), שְׁעַל יְדֵי הַעֵיסוּק בַּתּוֹרָה נִמְשָׁךְ עֲלֵיו חוּט שֶׁל חֶסֶד (עִיין שֵׁם), וְכִפִּי שֶׁנֶּאֱמַר בַּגְּמָרָא.

וְהָרִי חוּט הַשְּׁנִי מִשְׁמַע בַּחִי גְבוּרָה כְּמִישׁ בּוֹחִיא כִּפִּי וִיחִי (דְּרַלִּיח בִּי) עִ"פ כִּי כָל בֵּיתָה לְבוֹשׁ שֵׁנִם וְעִישׁ (דְּרַמִּיא סַעִ"ב) וּבִפִּי בְּרֵאשִׁית (דְּמִי"ד בִּי) בַּעֲנִין חוּט הַשְּׁנִי וּבִלְקִיט בִּיהוּשָׁע.

וְאֵילּוֹ "כַּחוּט הַשְּׁנִי" מִשְׁמַעוּ בַּחֲנִינַת גְבוּרָה, כִּפִּי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹהֵר חֶלֶק אֵי, פִּרְשֵׁת וִיחִי (דָּף רַלִּיח עִ"ב), עַל הַפְּסוּק "כִּי כָל בֵּיתָה לְבוֹשׁ שֵׁנִים"; וְעִיין שֵׁם (דָּף רַמִּיא עִ"ב בְּסוּפּוֹ), וְכֵן בְּפִרְשֵׁת בְּרֵאשִׁית (דָּף מִי"ד עִ"ב), בַּעֲנִיין חוּט הַשְּׁנִי; וּבִלְקוּטֵי תּוֹרָה [שֶׁל הָאֲרִיזָ"ל] עַל יְהוּשָׁע.

אֵךְ בְּזֶהֱר תְּרוּמָה (דְּקִלִּיט אֵי) בַּעֲנִין וְתוֹלַעַת שְׁנִי לְפִי הַמִּקְיָם שֵׁם הֵינּוּ בַּחֲנִינַת חֶסֶד וְגַם אִישׁ דְּקֵאֵי עַל עֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁזֶהוּ בַּחִי תוֹלַעַת שְׁאִין כַּחוּ

אוּלַם בּוֹהֵר תְּרוּמָה (דָּף קִלִּיט עִ"א), בַּעֲנִיין "וְתוֹלַעַת שְׁנִי", לְפִי פִירוּשׁ מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ שֵׁם, הַכוּוֹנָה הִיא לְבַחֲנִינַת חֶסֶד. וְגַם מֵתֵאִים לּוֹמֵר שֶׁהַכוּוֹנָה לַעֵיסוּק בַּתּוֹרָה, שֶׁהָרִי זֶה בַּחֲנִינַת הַתּוֹלַעַת, שְׁכוּחָה

אַלֵּא כִּפִּי וּכְמִישׁ בְּמִיא עִ"פ זֹאת חֶקֶת הַתּוֹרָה כּוֹי וְשֵׁם נִתְבָּאֵר דֶּהוּא גְבוּרָה שֶׁבַחֲסֵד כּוֹי וְעִיין עוֹד בּוֹחִיא כִּפִּי חֶקֶת (קִפִּי"ד אֵי).

אַלֵּא בִּפְיָה, כִּפִּי שֶׁנֶּאֱמַר בַּמִּקּוֹם אַחֵר עַל הַפְּסוּק "זֹאת חוֹקֶת הַתּוֹרָה וְגוֹי"; וְשֵׁם מוֹסְבֵּר שֶׁזֶה גְבוּרָה שֶׁבַחֲסֵד וְגוֹי. וְעִיין עוֹד בּוֹהֵר חֶלֶק גִּי, פִּרְשֵׁת חוֹקֶת (דָּף קִפִּי"ד עִ"א).

וְאִפְשָׁר מִשּׁוֹם דְּמִלְכוּת הִיא תִּשְׁבַּעִ"פ שְׁבַנִּינָה מִן הַגְּבוּרוֹת. וְזֶהוּ עֲנִין דְּקְדוּקֵי סוּפְרִים וְהֵם גִּי"כ וְדִקְאֵי בַּחִי גְבוּרָה שֶׁבַחֲסֵד.

וְאִפְשָׁר שֶׁהִטְעַם הוּא שְׁמִלְכוּת הִיא תּוֹרָה שֶׁבַעִל פֶּה, שְׁבַנִּינָה מִן הַגְּבוּרוֹת. וְזֶהוּ עֲנִין דְּקְדוּקֵי סוּפְרִים, וְגַם הֵם וְדֵאֵי בַּחֲנִינַת גְבוּרָה שֶׁבַחֲסֵד.

ולכן נקרא כחוט השני כו' ועמש"ל ע"פ שחורה אני ונאווה שע"י גבורות אלו נמשך גילוי אור א"ס ממש מה שלמעלה מבחי' שער רישיה כעמר נקא כו'.

ולכן הוא נקרא "כחוט השני" וגו'. ועיין במה שנכתב לעיל על "שחורה אני ונאווה", שעל ידי גבורות אלו נמשך גילוי אור אין סוף ממש, הנעלה אף מבחינת "שער רישיה כעמר נקא" וגו'.

ועמ"ש במ"א ע"פ המאמר הזהר וישלח (דקע"ה ב') בפסוק כי ישרים דרכי הוי' כו' ע"ש

ועיין במה שנכתב במקום אחר על מאמר הזהר וישלח (דף קע"ה ע"ב) על הפסוק "כי ישרים דרכי ה' וגו'"; עיין שם.

והנה ע"י ביטול הנפש בתפלה בבחי' אריה ישאג והמשכת אור א"ס ב"ה למטה בבחינת דירה בתחתונים שהוא בחינת תורה ומצות

והנה, על ידי ביטול הנפש בתפילה, בבחינת "אריה ישאג", והמשכת אור אין סוף ברוך הוא למטה, בבחינת דירה בתחתונים, שהיא בחינת תורה ומצוות,

אזי גם הדברים זרים ומפורדים לגמרי בבחינת עלמא דפרודא נמשכים ועולים מאליהם לאתהפכא מחשוכא לנהורא שגם עליהם נאמר ויקח מאבני המקום בחי' מקומו של עולם שנפלו בשבה"כ מבחי' לפני מלך כו'.

אז גם הדברים הזרים והמפורדים לחלוטין, בבחינת עולם הפירוד, נמשכים ועולים מאליהם, "להפוך מחושך לאור". גם עליהם נאמר: "ויקח מאבני המקום" — בחינת "מקומו של עולם", שנפלו בשבירת הכלים בבחינת "לפני מלך [מלך] וגו'".

8 וזהו שמתחלה נאמר נאוו לחייך בתורים שהוא תשב"כ ותשב"ע"פ כנ"ל. ועי"ז אח"כ צוארך בחרוזים שצוארך בחי' הקול והמשכה מלמעלה למטה להיות בחי' עשיית נקבים בכל מיני אבנים טובות שהם האותיות המלוכשות בגשמיות כו'

לכן נאמר תחילה: "לחייך נאוו בתורים" — זו התורה שבכתב והתורה שבעל פה, כנזכר לעיל; ועל ידי כך נאמר אחר כך: "צוארך בחרוזים". "צוארך" הוא בחינת הקול וההמשכה מלמעלה למטה, כדי שתהיה בחינת עשיית נקבים בכל מיני אבנים טובות, שהן האותיות המלוכשות בדברים גשמיים וכו',

עיי ולבי חלל כו' ועייז אחייכ בחרוזים להיות המשכת החוט בכל סדר ההשתלשלות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין מבריח מן הקצה אל הקצה. ועמייש עייפ לבבתני כו' באחד ענק מצוארניך:

על ידי "ולבי חלל" וכו'; ועל ידי כך נאמר אחר כך "בחרוזים" — שהחוט נמשך בכל סדר ההשתלשלות, מראש כל הדרגות עד סוף כל הדרגות, ומבריח מן הקצה אל הקצה. ראו גם מה שנכתב על "לבבתני" וכו', "באחד ענק מצוארניך".

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חנינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/11

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק